

Sygn. akt II KZ 13/20

POSTANOWIENIE

Dnia 27 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

w sprawie **B. P. W.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 27 maja 2020 r.,

zażalenia pełnomocnika pokrzywdzonej B. P. W.

na zarządzenie Prezesa Sądu Rejonowego w W. z dnia 27 stycznia 2020 r., sygn.

akt III Kp (...),

w przedmiocie odmowy przyjęcia kasacji

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem, na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k., odmówiono przyjęcia kasacji złożonej przez pełnomocnika pokrzywdzonej B. P. W. od postanowienia Sądu Rejonowego w W. z dnia 28 listopada 2019 r., sygn. III Kp (...), utrzymującego w mocy postanowienie Prokuratora Prokuratury Rejonowej w P. z dnia 29 czerwca 2018 r., o umorzeniu postępowania w sprawie o sygn. akt PR Ds. (...).

Na to zarządzenie zażalenie złożyła pełnomocnik pokrzywdzonej, która zaskarżając je w całości wniosła o uchylenie zaskarżonego zarządzenia i przyjęcie kasacji do merytorycznego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie pełnomocnika pokrzywdzonej B. P. W. nie jest zasadne.

Przede wszystkim należy podkreślić, że Sąd Najwyższy w niniejszym postępowaniu tylko i wyłącznie bada prawidłowość wydanej w sprawie decyzji i to w kontekście podniesionych w zażaleniu zarzutów. Przedmiotu oceny w tym postępowaniu nie stanowią więc kwestie związane z merytoryczną oceną podstaw wydanych w sprawie postanowień o umorzeniu postępowania, tym bardziej aspekty procesowe prowadzonego postępowania przygotowawczego, czego w istocie żąda od Sądu Najwyższego pełnomocnik pokrzywdzonej.

Dokonując więc kontroli tylko i wyłącznie zaskarżonego zarządzenia z dnia 27 stycznia 2020 r. stwierdzić należy, że jest ono poprawne zarówno pod względem formalnym jak i prawnym. Trafnie bowiem prezes Sąd Rejonowy ustaliła, iż złożona przez pełnomocnika pokrzywdzonej kasacja jest niedopuszczalna z mocy ustawy, gdyż postanowienie Sądu Rejonowego w W. z dnia 28 listopada 2019 r. nie mieści się w katalogu orzeczeń wskazanych w art. 519 k.p.k., co skutkować musiało omową jej przyjęcia.

Uważna lektura wyroku Sądu Najwyższego z dnia 3 grudnia 2015 r, sygn. II KK 272/15, pozwoliłaby natomiast pełnomocnikowi zauważyć, że orzeczenie to, do którego się odwołuje wskazuje, w podobnej sytuacji procesowej jak w tej sprawie, jedynie na możliwość wniesienia kasacji w trybie art. 521 k.p.k., a więc przez podmioty szczególne, a nie przez stronę, jaką jest pokrzywdzona. Skarżąca winna również wiedzieć, że Sąd Rejonowy nie jest ani zobowiązany, ani uprawniony do tego, aby źle skierowaną kasację, która jest niedopuszczalna z mocy prawa, przekazywać do właściwego podmiotu celem jej wniesienia i popierania przed Sądem Najwyższym. To pokrzywdzona osobiście, czy też jej pełnomocnik, może bezpośrednio zwrócić się do podmiotów wymienionych w art. 521 k.p.k. z wnioskiem o sporządzenie i wniesienia kasacji pamiętając jednak, że to czy zostanie to uczynione należy tylko i wyłącznie do decyzji tych podmiotów.

Całkowicie niezrozumiały, gdyż nie znajdujący jakiegokolwiek oparcia w obowiązujących przepisach prawa, jest również wniosek skarżącej, aby to bezpośrednio Sąd Najwyższy, po uchyleniu zaskarżonego postanowienia, przyjął kasację do merytorycznego rozpoznania, dlatego też ten wniosek należy pozostawić bez dalszego komentarza.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

